

ΕΤΟΣ Γ'. ΦΥΛΛΑΔ. 91.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἰουλίου 1868.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἐπιστολή (Χαρακτήρ).— Ὁ Καύνειος Ἔρωσ.
— Ποίησις.— Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης.— Ποικίλα.

Ἡ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ

ΕἰΣ ΠΡΑΞΙΝ ΚΑΙ ΣΚΗΝΗΝ ΜΙΑΝ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΛΕΝΗ.
ΙΟΥΛΙΟΣ.

Δωμάτιον τῆς Ἑλένης· τράπεζα καὶ ἐπὶ ταύτης ἐργόχειρον· ἐπὶ τοῦ κατὰ μέτωπον τοίχου ἡ εἰκὼν τοῦ Πετράρχου. Ἡ Ἑλένη ἐργάζεται καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέρχεται ὁ Ἰούλιος.

ΙΟΥΛΙΟΣ (εἰσέρχεται βιαίως).

Μὲ συγχωρεῖτε· ἀγαπῶ περιπαθέσασα τὴν γείτονα ἡμῶν Ἀσπασίαν καὶ ἦλθον . . .

ΕΛΕΝΗ.

Ἀλλὰ, κύριέ μου, δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ Ἀσπασία.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Κάλλιστα· τὸ εἰξεύρω· καὶ διὰ τοῦτο ἦλθον . . .

ΕΛΕΝΗ.

Τέλος πάντων δὲν σᾶς γνωρίζω.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Δὲν μὲ γνωρίζετε; Εἶναι δυνατόν; ἐξ οὗ ἠγάπησα τὴν Ἀσπασίαν ὁ νοῦς μου μένει πάντοτε ἠγκυροβολημένος παρ' αὐτῇ καὶ κατήντησα τοσοῦτον εὐήθης, τοσοῦτον ἀφηρημένος, ὥστε σήμερον εἶμαι διάσημος. Δεικνύοντές με λέγουσιν, — οὗτός ἐστιν ἐκεῖνος.

ΕΛΕΝΗ.

Τὸ πιστεύω, ἀλλὰ δὲν βλέπω . . .

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Φαντασθῆτε ὅτι προχθὲς ἐξέλαβον τὸν πρωθυπουργὸν ὡς ἐρωμένην μου· κλίνω λοιπὸν τὸ γόνυ ἐνώπιον αὐτοῦ, συνάπτω τὰς χεῖρας καὶ δακρύων ὀρκίζομαι πρὸς αὐτὸν αἰωνίαν πίστιν, παρακαλῶ, ἱκετεύω . . . ἕως οὗ ἐνόησα τὴν ἀπάτην μου ἰδὼν ἐκ τῆς ὀργῆς τρέμοντα τὸν μύστακα αὐτοῦ.

ΕΛΕΝΗ.

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἀποδεικνύουσιν ὅτι εἰσθε εἰς ἐμὲ γνωστός.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Και τί καλείτε γνωριμίαν; Τὰς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τυπικὰς σχέσεις, ὧν ἄλλοσος εἶναι στερεότυποι τινες ἐπὶ τῶν χειλέων φράσεις; Ὡραία τῶντι σχέσις ἐκείνη ἣτις ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ σημειῶμεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον — εἰς τὸν Παῦλον χρεωστώ ἐπίσκεψιν — ὁ Δημήτριος δὲν μὲ ἀπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν — ἀπαραλλάκτως, ὅπως οἱ ἔμποροι σημειοῦσι τὰς πιστοχρεώσεις αὐτῶν. Τοιαύτην σχέσιν δὲν ἔχομεν ἀλλὰ σὰς ἀπήντησα πολλάκις μετὰ τῆς Ἀσπασίας, ἀνδρὲν μὲ ἀπατᾶ ἡ μνήμη.

ΕΛΕΝΗ.

Ἦτις ἦρε τὴν ἀγκυραν τελευταῖον, φαίνεται, ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς Ἀσπασίας, ὅπου εἶχε προσορμισθῆ.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἄ! ἄ! Εἴμεθα ἀρχαῖοι φίλοι. Διάβολε, διάβολε — συγχωρεῖτε τὴν βλασφημίαν, ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα δὲν εἶναι πλουσία εἰς τὰ θαυμαστικά, διότι οἱ Ἕλληνες δὲν ῥέπουσι πρὸς τοὺς θαυμασμοὺς — ἀλλὰ βεβαίως, βεβαιότατα εἴμεθα ἀρχαῖοι φίλοι.

ΕΛΕΝΗ.

Ἡμεῖς; παράδοξον. Ἀπατᾶσθε.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Πιθανόν' ἀλλ' ἀκούσατε. Εἶσθε φίλη τῆς Ἀσπασίας τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ. Ἄλλ' οἱ ποιηταὶ λέγουσιν ὅτι τὴν ἐρωμένην ἡμῶν ἐγνωρίζομεν πρὶν νὰ γεννηθῶμεν, ὅτι συνητήταμεν αὐτὴν πρὸς τὸν Κρόνον, εἰς τὸν Σείριον, εἰς τὸν Δία, εἰς τὴν Ἀφροδίτην, εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Ἄρα ἀπήντησα καὶ τὴν φίλην τῆς ἐρωμένης μου, δηλαδὴ ὑμᾶς. ὦ! ὦ, εἴμεθα ἀρχαῖοι φίλοι.

ΕΛΕΝΗ.

Ἀρχαῖοι φίλοι; Αὐτὴ ἡ ἀρχαιότης δὲν ἦχει καλῶς εἰς τὰ ὦτα τῶν γυναικῶν.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Τὸ πιστεύω, διότι εἰς αὐτὰς οὐδὲν αἰσθημα ἠλικιοῦται. Ἀλλὰ ἔχω ἀκράδαντον πεποιθήσιν ὅτι εἴμεθα ἀρχαῖοι φίλοι. Πῶς! δὲν ἐνθυμεῖσθε;

ΕΛΕΝΗ.

Εἶσθε ἐπιτήδειος σοφιστῆς.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Δὲν ἐνεγνώσατε τὸν Πλάτωνα;

ΕΛΕΝΗ.

Αὐτὸν ὅστις ἐραντάζετο τὰς κτήσεις κοινάς;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἐὰν προσθέσητε καὶ τὴν οὐρὰν τῆς γνώμης αὐτῆς ἔχετε διαβολικὸν ῥητόν. Ἔττω. Αὐτὸς λοιπὸν λέγει ὅτι εἴμεθα ἀρχαῖοι φίλοι.

ΕΛΕΝΗ.

Ἀπατᾶται βεβαίως. Ἐπὶ τέλους τί ζητεῖτε;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ὀνομάζομαι . . . ἀλλὰ μὲ γνωρίζετε, εἶπομεν. Παραλείπω ὅτι οἱ ἔρασταί δὲν ἔχουσιν ὄνομα· εἶναι κήρυκες τῶν προτερημάτων τῆς ἐρωμένης αὐτῶν, τοσοῦτον ἀξιοπίστοι ὅσον οἱ λαχανοπῶλαι οἱ ἐκθειάζοντες τὰ λάχανα· διαφέρουσι μόνον δι' ὅ,τι οἱ λαχανοπῶλαι ἀπατῶσιν ἄλλους καὶ αὐτοὶ ἑαυτούς. Οἱ ἔρασταί δὲν ἔχουσιν ἀτομικότητα, ψάλλουσι διθυράμβους, συντάττουσιν ἐπιθαλαμίους εἰς τὸν προθάλαμον εὐρισκόμενοι, συνδιαλέγονται μὲ τὰ ἄνθη, ὡς αἱ κυραὶ μὲ τὰ κυνάρια τῶν, δὲν ἔχουσι καιρὸν νὰ κτενισθῶσιν, ἐξέρχονται ἀνευ λαιμοδέτου, γράφουσιν ἐπιστολάς πρὸς τὴν ἐρωμένην καὶ ἐπιγράφουσιν αὐτὰς πρὸς τὸν ἀρχιερέα, ἐναγκαλιζονται τὴν ὑπηρέτριαν αὐτῶν κατὰ λάθος, νομίζοντες ὅτι κρατοῦσιν ἐκείνην, καὶ ἀποθνήσκουσιν ἐκ πολυφαγίας ἢ αὐτοκτονούνται.

ΕΛΕΝΗ.

Μήπως ἐπιθυμεῖτε ν' αὐτοκτονηθῆτε καὶ ἦλθετε διὰ νὰ σὰς ἀποτρέψω;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἐγώ; Ὀχι, βεβαίως· δὲν εἶναι πολὺ τερπνὴ ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ ἄκρου αἰσθηματος εἰς ἄκραν ἀναισθησίαν. Ὁμολογῶ ὅτι φοβοῦμαι τὸν θάνατον, κυρία μου, ὁ ἀθλιώτερος βίος εἶναι προτιμότερος τῆς φοβερᾶς καὶ καταπληκτικῆς ὄψεως

ΕΛΕΝΗ.

Δι' ἀπορίαν τῆς ἀληθείας; . . .

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πάθους, ἀλλὰ φοβοῦμαι νὰ τὴν συναντήσω, μὴ ἐκ τῆς παραζάλης λαλήσω πρὸς αὐτὴν περὶ γραμματικῆς.

ΕΛΕΝΗ.

Ἐκλαμβάνετε αὐτὴν ὡς τεμάχιον τοῦ Θουκυδίδου;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ὀχι· ὁ πρὸς αὐτὴν θαυμασμός μου. . .

ΕΛΕΝΗ.

Καὶ τὰ λοιπά· γνωρίζω τὰ ἀκόλουθα. Διὰ τί λοιπὸν δὲν τὴν γράφετε;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Διὰ τί; τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον. Τί ὁ γράψω πρὸς αὐτὴν; Ὅ,τι ὅλοι οἱ ἔρασταί. Ἡ ἐπιστολή μου θὰ περιέχεται ὀλόκληρος εἰς ὅλα τὰ μυθιστορήματα τοῦ κόσμου· ὁ νομίσθη λοιπὸν ὅτι ἀντέγραψα αὐτὴν ἀπὸ τὴν Σάνδ ἢ τὸν Ρουσό· θὰ μ' ἐκλάβη ἀντιγραφέα ἐνῶ ὁ ἔρωσ μου εἶναι λίαν πρωτότυπος· εἶναι ὁ πρῶτος ἔρωσ, κυρία μου.

ΕΛΕΝΗ.

Σεῖς οἱ ἄνδρες ὁμοιάζετε τὰς παρθένους τοῦ Μωαμεθανικοῦ παραδείσου, αἰτινες ἀνεκνεοῦμεναι εὐρίσκονται πάντοτε εἰς τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου τῶν.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ὀμνύω . . .

ΕΛΕΝΗ.

Εἶναι περιττόν' ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ εἰς τί δύναιμι νὰ σὰς χρησιμεύσω.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Εἰς πολλά· καθήσατε, παρακαλῶ, ἐκεῖ (ἢ Ἑλένη κάθηται ἐπὶ ἀνακλίντρου) στηρίζατε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν παλάμην· ἡ κεφαλὴ ὀλίγον ἀνεστραμμένη, τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐλευθέρη, ἡ ἀριστερὰ κρατεῖ τὰς ποιητικὰς μελέτας τοῦ Λαμαρτίνου. Δὲν ἔχω τὸ βιβλίον.

τοῦ θανάτου· τὸ στενὸν κελλίον ἐν τῷ ὁποίῳ μεταβάλλεται ἡσυχῶς ἢ θερμότης, ἢ ζωνρότης, ἢ κίνησις, ἢ ζωὴ ἡμῶν εἰς δράκα σποδοῦ μὲ προξενεῖ φρίκην. Καὶ ποῦ ὁ ἀπάγωμεν ἔπειτα; εἰς τὸν Θεὸν ἢ εἰς τὸν διάβολον; εἰς τὸ μὴδὲν ἢ διὰ τῆς μετεμψυχώσεως ὁ ἀπρωμεν αἴφνης ὡς ὄφεις συρίζοντες εἰς τοὺς δρυμοὺς καὶ τὰ δάση; Ὅταν ἡ ἀθυμία μου ὑπερχείλιση ἔχω ἀσφαλὲς φάρμακον καὶ θεραπεύω αὐτὴν ῥιζιθόν.

ΕΛΕΝΗ.

Πολύτιμον φάρμακον· ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἐγνώριζον.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἐξάγω ἓνα ἐκ τῶν ὀδόντων μου. Τὸ μετεχειρίσθη δις μέχρι τοῦδε. Ἄντι νὰ ῥοφήσω δηλητήριο πικρὸν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον διευθύνομαι εἰς ἓνα ὀδοντοῖατρόν· ὀδοντοῖατρός καλεῖται ὁ ἀποσπῶν τοὺς ὀδόντας, καθὼς ἰατρός ὁ ἀποσπῶν τὴν ψυχὴν. Εἰσέρχομαι εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ, ὅπου ὑπάρχουσι λαβίδες, ψαλίδες, ὀδοντάγραι, φιάλαι, φιαλίδια· τὸν παρακαλῶ νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἓνα· ὁ ὀδοντοῖατρός ἐρωτᾷ ποῖον· τὸν λέγω νὰ μαντεύσῃ καὶ ἐκεῖνος μὲ ἀποσπᾷ τὸν ὑγιέστερον· αἰσθάνομαι μικρὸν πόνον, τρέχει ὀλίγον αἷμα καὶ ἀναχωρῶ φαιδρότατος.

ΕΛΕΝΗ.

Μήπως εἶσθε καὶ σήμερον ἄθυμος καὶ μ' ἐκλαμβάνετε δι' ὀδοντοῖατρόν;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ὀχι· ἀκούσατε· ἀγαπῶ λοιπὸν τὴν Ἀσπασίαν· ἀλλ' ὁ ἔρωσ εἶναι παράδοξος θεός· μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς μεγαλοφυᾶ βλάκα· πῶς συμβιβάζεται τοῦτο, ἐρωτήσατε τὸν Πετράρχην (δεικνύει τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνα) τὸν ὁποῖον αἱ γυναῖκες λατρεύουσιν ὡς Μεσίαν τοῦ ἔρωτος. Ἡ πρὸς τὴν Ἀσπασίαν ἀγάπη μὲ ἀπεβλάκωσεν· ἐπεθύμουν νὰ ἐκφράσω εἰς αὐτὴν τὰ πελάγη τῶν αἰσθημάτων μου, τὰς ἀβύσσους τῆς συμπαθείας, τοὺς ὠκεανούς τῆς πίστεως καὶ πάντα ὅσα λέγουσιν οἱ ἐμβρόντητοι ἔρασταί. . . .

ἔστω· ἰδοὺ μίξ σύνοψις. Λείπει ἐν μειδιάματι.

ΕΛΕΝΗ.

Ἢ! αὐτὸ ἔρχεται χωρὶς νὰ τὸ ζητήσετε.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἐν μειδιάματι ἐλεγειακόν, δυνάμενον νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς συγγραφὴν ἔπους ὁλοκλήρου ἐκ δέκα χιλιάδων στίχων. Κάλιστα· εὖγε. Τώρα θὰ ἐκφράσω εἰς ὑμᾶς ἀντὶ τῆς Ἀσπασίας τὸν πύρινον ἔρωτά μου... (στρέφεται παρατηρῶν πέριξ).

ΕΛΕΝΗ.

Τί ζητεῖτε;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Μίαν παρομοίωσιν· ἀλλὰ ματαίως ἔξω. Εἰς τὴν πρώτην εὐκαιρίαν θὰ ἐπαναλάβετε εἰς τὴν φίλην ὑμῶν τὸν διάλογον καὶ οὕτω θὰ ἔχη πᾶσαν τὴν παρουσίαν τοῦ πνεύματος. Μὴ σαλεύετε... ἀλλὰ γνωρίζετε ὅτι εἰσθε ὑπὲρ τὸ δέον ἐρυθρά;

ΕΛΕΝΗ.

Καὶ σεῖς· περίεργον.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Καὶ ἐγώ; Δυστυχία! Ἐπρεπε νὰ εἶμαι κάτωχρος ὡς ἐραστής. Προσοχὴ λοιπόν. Εἰσθε ἐπιστολὴ ζωσα. Ἢδὴ γονατίζω ὀρκιζόμενος πρὸ πάντων αἰωνίαν πίστιν. Τὸ στέμμα τοῦ ἔρωτος εἶναι ἡ πίστις. Ἀλλ' αὕτη ἀνευ τῶν ἔργων εἶναι γράμμα νεκρὸν. Ἐπειτα θαυμάζω τοὺς γλαυκοὺς αὐτοὺς ὀφθαλμοὺς.

ΕΛΕΝΗ.

Ἀλλ' ἡ Ἀσπασία ἔχει καστανούς.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἀληθῶς; Καὶ ἐγὼ ἀπεχθάνομαι τὸ νόθον τοῦτο χρῶμα. Βλέπετε ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι κατ' ἐξοχὴν μύωψ. Πρὸς τούτοις πάσχω καὶ ἄλλο δυστύχημα κοινὸν πρὸς τοὺς ὁμοιοπαθεῖς μου. Ὄταν εἶμαι πλησίον τῆς Ἀσπασίας πάλιν δὲν τὴν βλέπω, ἀλλ' ἀναπολώ αὐτήν. Παροῦσαν ἢ ἀποῦσαν ἔχω μὲν αὐτὴν ἐνώπιόν μου πάντοτε, ἀλλ' ὡς φάσμα, ὡς οὐκ ὄντων, ὡς πλάττει αὐτὴν ἡ καρδία μου. Καὶ τὴν πλάττει διάφορον τῆς πραγματικότητος. Διὰ τοῦ-

το προχθὲς ἐνηγκαλίσθην γυναῖκα ἥτις ὁμοιάζε πολὺ μὲ τὸ ἰδανικόν μου. Ἀλλ' εἶχε καὶ διαφορὰν μεγίστην· δὲν ἐλέγετο Ἀσπασία. Διότι προσέχω πολὺ εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν ὀνομάτων· ὅσον γλυκύτερον εἶναι τόσον εὐχερέστερον παρουσιάζεται εἰς τὴν μνήμην. Τὸ ὄνομα εἶναι ἐσθῆς· εἶναι ἐν καλλώπισμα περισσότερον. Πόσοι ἥρωες ἐλησμονήθησαν διότι δὲν ἔφερον εὐνηχὸν ὄνομα! Δι' αὐτὸ οἱ Πέρσαι ἐνικήθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Τιμούρηγκ ἐγένετο Ταμερλάνος καὶ οὕτως ἐσώθη ἀπὸ τῆς λήθης. Τίς ποιητὴς δύναται νὰ ψάλλῃ τὸν Γκεγκισχάν, καὶ τίς ἀνὴρ δὲν θὰ στρέψῃ τὰ νῶτα εἰς κόρην ὀνομαζομένην Πηγὴν; Ἐκοιμήθητε;

ΕΛΕΝΗ.

Ὅχι, κύριε· ἐξακολουθεῖτε.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Δὲν ὀνομάζεσθε Ἐλένη;

ΕΛΕΝΗ.

Μάλιστα.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἐλένη! ὄνομα γλυκὺ· ὦ! ἂν ἤρπαζον ὑμᾶς θὰ ἦμην πρόθυμος νὰ ἐπιχειρήσω Τρωϊκὸν πόλεμον καὶ ἄς διήρκει εἴκοσιν ἔτη.

ΕΛΕΝΗ.

Τὸ πιστεύω, ἀφοῦ τοσοῦτον κινδυνεύει νὰ διαρκέσῃ ἡ ἐξομολόγησις· ὥστε ὅταν ἐγὼ, ἦν μετεποιήσατε εἰς ἐπιστολήν, μετακομίσω αὐτὴν εἰς τὴν Ἀσπασίαν θὰ εἰσθε γέρον καὶ οἱ γέροντες ἐρασταὶ τίθενται εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς καρδίας.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἐξακολουθῶ θαυμάζων τοὺς ὠραίους ξανθοὺς βοστρύχους ὑμῶν.

ΕΛΕΝΗ.

Ἀλλ' ἡ Ἀσπασία ἔχει μαύρην κόμην.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Τρόντι; μὲ παρέσυρον αἱ χρυσαὶ αὐταὶ τρίχες. Γνωρίζετε πόσον τὸ ἀπὸν νικάται ὑπὸ τοῦ παρόντος. Καὶ ὁμολογήσατε ὅτι ἡ μαύρη κόμη δὲν εἶναι καλὴ. Λέγομεν, μαύρη καρδία, μαύρη νύξ, μαύρη

πράξις διὰ νὰ ἐκφράσωμέν τι φρικῶδες· πῶς εἶναι δυνατόν νὰ θυμάζωμεν τὴν μαύρην κόμην. Ἄχ! Ἄχ! πῶς πάλλει ἡ καρδία μου.

ΕΛΕΝΗ.

Θέλετε ποτήριον ὕδατος;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Μὴ σαλεύετε· ὄχι· ὄχι· εἶναι παλμοὶ ἔρωτος. Ἰδοὺ ἐγὼ ἔτοιμος ν' ἀναφωνήσω· Μετὰ σοῦ ὑπὸ καλύβην ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου· μολονότι νομίζω ὅτι εἰς ἔρημον τόπον ἢ καλύβην εἶναι περιττή.

ΕΛΕΝΗ.

Κύριε!

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Διατάξατε.

ΕΛΕΝΗ.

Πρακτικῶς ἀπέκαμα εἰς τὴν στάσιν αὐτήν· μὴ θέτατε εἰς ἐκάστην περίοδον ἔτεται συνέχεια.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Βεβαίως ἐπρωτίμων ἢ τελεία ἐκάστης περιόδου νὰ ἦτο ἐν φίλημα· ἀλλὰ θὰ εἶμαι συντομώτερος. Ἡ συντομία εἶναι τὸ μέγιστον τῶν προτερημάτων· διὰ τοῦτο ὁ βίος εἶναι γλυκὺς καὶ ἡ τεχνη ἐπίπονος. Ἡ συντομία εἶναι τὸ ἅλας εἰς ὅλα καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ ἀνάλατα ἔργα. Τί εἶναι τὸ ἀτμόπλοιο καὶ ὁ σιδηρόδρομος; Τί εἶναι ὁ τηλεγράφος; Συντομία· καὶ αἱ βυθότερα ἡδοναὶ εἶναι λίαν σύντομοι.

ΕΛΕΝΗ.

Ἀλλ' ὄχι καὶ ὁ περὶ συντομίας λόγος.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Πλησιάζω νὰ τελειώσω τὸ προοίμιον.

ΕΛΕΝΗ.

Ἀλλοίμονον! εἰς τὸ προοίμιον ἀκόμη εὐρισκόμεθα;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἐννοεῖται· πρόκειται περὶ ἔρωτος καὶ γνωρίζετε ὅτι μετὰ τὸ προοίμιον ἔρχεται ἀμέσως ὁ ἐπίλογος καὶ αὐτὸς εἶναι βραχύτατος. Ἐρχίσθην αἰωνίαν τὴν πίστιν; Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερον. Τί λευκὴ

ἐπιδερμὶς! Ὁ Πλάτων λέγει· φιλεῖτε τὸ κάλλος.

(Ἀπαύεται τὴν χεῖρά της).

ΕΛΕΝΗ.

Ἀλλὰ, κύριε ἐραστὰ, ἡ Ἀσπασία εἶναι μελαγχροινή. Ἐπειτα δι' ἀντιπροσώπων δὲν πέμπουσι φιλήματα.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Πῶς δὲν πέμπουσι· σήμερον μάλιστα νυμφεύονται καὶ δι' ἀντιπροσώπων, ὅπως ἄλλοτε οἱ βασιλεῖς.

ΕΛΕΝΗ.

Ἐπὶ τέλους...

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἐρχίσθην αἰωνίαν πίστιν; Ἀ! ναί· ἐλησμόνησα. Ἀκτρεύω τὸ μικρὸν αὐτὸ ἀνάστημα· οἱ ποιηταὶ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον παραβάλλουσι τὴν γυναῖκα μὲ κισσὸν καὶ τὸν ἄνδρα μὲ κορμὸν δένδρου· φαντασθῆτε τί ἀηδὲς πρᾶγμα ἂν ὁ κισσὸς ἦναι δένδρον μεγαλοπρεπέστερον τοῦ ἀνδρός. Βδελύττομαι τὰ ὑψηλὰ ἀνάστημα καὶ διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν εἶναι κανονικὰ καὶ διότι δὲν εἶναι εὐμεταχείριστα.

ΕΛΕΝΗ.

Ἀλλ' ἡ Ἀσπασία εἶναι ὑψηλὴ, ἔχει μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημα.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Παράδοξον! Ἀλλὰ δὲν σημαίνει· ὅταν κάθηται εἶναι μικρὸν. Καὶ ἔπειτα φαντασθῆτε ὑψηλὸν καὶ παχὺ, πολὺ παχὺ σῶμα, ἐλέφαντα δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἢ πρόβουσκίς μόνον λείπει. Δὲν ἀνέχομαι τοιαύτην γυναῖκα· ἐν ὄρος, τὸ ὁποῖον περιπατεῖ, λαλεῖ καὶ χαριεντίζεται. Συμφωνεῖτε;

ΕΛΕΝΗ.

Ποσῶς· διότι ἡ Ἀσπασία ἔχει ἡδυπαθῆ εὐτραφίαν.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἀλλὰ μὲ διακόπτετε πάντοτε καὶ δὲν θὰ τελειώσω ποτὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

(Περιεργάζεται ἐπὶ μακρὴν τὴν Ἐλένην.)

ΕΛΕΝΗ.

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἄμεσως τελειώνω· ἀλλὰ βλέπω ὅτι ζω-
γραφίζω ἄλλην ἀντ' ἄλλης.

ΕΛΕΝΗ.

Αὐτὸ συμβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς
τοὺς ζωγράφους.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Γνωρίζετε καλῶς τὴν Ἀσπασίαν;

ΕΛΕΝΗ.

Ναί.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Εἶναι ἀξία ἀγάπης;

ΕΛΕΝΗ.

Εἶναι λατρείας ἀξία.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ἡ φράσις μὲ φαίνεται ὑπερβολική. Τὸ
βέβαιον εἶναι ὅτι εἴσατε χαριστάτη.

ΕΛΕΝΗ.

Αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς ἐμὲ ἢ εἰς τὴν Ἀ-
σπασίαν;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Εἰς ὑμᾶς. Τὸ ἀπὸν νικᾶται ὑπὸ τοῦ
παρόντος· τὸ φῶς ἀποδιώκει τὸ σκότος.
Μόνον οἱ ποιηταὶ στρέφονται αἰωνίως πρὸς
τὸ παρελθόν.

ΕΛΕΝΗ.

Διὰ τοῦτο οὐδέποτε προχωροῦσιν· εἶναι
αἰωνίως βρέφη τὰ ὅποια πρέπει νὰ τρέ-
φονται μὲ ζάκχαριν.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ὁ ἀσπασμὸς εἶναι γλυκύτερος καὶ μά-
λιστα ἐπιτιθέμενος εἰς τόσον ὥραϊα χεῖλη.

ΕΛΕΝΗ.

Αὐτὸ πάλιν ἀναφέρεται εἰς ἐμὲ ἢ εἰς
τὴν Ἀσπασίαν;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Εἰς ὑμᾶς. Καὶ παρακαλῶ, ἀφοῦ ἐζώ:

γράψισα τὴν Ἑλένην ἀντὶ τῆς Ἀσπασίας,
κρατήσατε τὴν εἰκόνα.

ΕΛΕΝΗ.

Καὶ τὴν ἐξομολόγησιν;

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Καὶ αὐτήν. Ἡ ζῶσα ἐπιστολὴ ἀποβαί-
νει περιττή.

ΕΛΕΝΗ.

Χὰ, χά! τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀστείότατον.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Νομίζετε; ἐξ ἐναντίας· εἶναι λίαν
σπουδαῖον. Λοιπὸν συναινεῖτε;

ΕΛΕΝΗ.

Ναί! ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον.

ΙΟΥΛΙΟΣ.

Ποῖον.

ΕΛΕΝΗ.

Μὲ ἤρεσεν ἡ μέθοδος καὶ ἐπιθυμῶ νὰ
λάβω τὸν ὄρκον τῆς πίστεως διὰ τῆς Ἀ-
σπασίας. (κατ' ἰδίαν) Ἰσως καὶ τότε πάλιν
τὸ ἀπὸν νικηθῆ ὑπὸ τοῦ παρόντος.

Δ. ΠΑΠΗΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΑΥΝΕΙΟΣ ΕΡΩΣ

ΗΤΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ.

(Συνέχεια, ἴδε Φυλλ. 90).

VI.

Ὅτι ἐνόησεν ἐξ ἅπαντος ὁ ἀναγνώστης
ὅτι ἡ Βιβλίς κατέπεσεν εἰς τὸ ἀπώτατον
βάθος τῆς ἐρωτικῆς παγίδος.Εἰς τὰς παγίδας ταύτας ἐμπίπτουσι
εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον τὰ ἀθώωτερα
τῶν πτηνῶν.Ἐν γονίμῳ γῆ ἀρδευομένη ἀδιακόπως
ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ τῆς δρόσου, ἀρκεῖ ἄ-
παξ ὁ σπὸρος νὰ ἐμπέσῃ.

Ἐν βραχεὶ διαστήματι θὰ ἔχωμεν τὸ

δενδρύλλιον, εἶτα τὸ ἄνθος καὶ τὸν καρπὸν.

Ἐν τῇ τρυφερᾷ καρδίᾳ τῆς Βιβλίδος
ἐνέπεσεν ἕν θλέμμα, εἰς σπὸρος ἐρωτικός.
Μυστηριώδης δάκρυ ἐκ τῶν μυγίλων ἐπό-
τισεν αὐτόν. Ὁ ἥλιος τῆς ἕβης, τὸ θερ-
μὸν πῦρ τῆς νεότητος ἐθέρμανεν αὐτόν καὶ
ἰδοὺ ἤδη μετὰ ὀλίγων ὥρων παρέλευσιν,
ἰδοὺ ὁ μόλις φαινόμενος ἐρωτικός κάλυξ,
ὁ μήπω ἀνοιχθεὶς ἀλλ' ἐγκλείων ἔτι τὸ
πολύτιμον μῦρόν του.Ἦξεύρετε ποτε θ' ἀνοιχθῆ αὐτὸς ὁ κάλυξ;
Καθ' ἣν στιγμὴν θ' ἀνοιχθῆ τὸ στόμα,
ὅπως ἐκπέμψῃ τὴν τόσῳ γλυκείαν λέξιν
Σ' ἀγαπῶ! Ὅτι ἐξέλθῃ τῆς εἰρηκτῆς του
καὶ θὰ ἀναπετάξῃ τὰ εὐωδιῶντα αὐτοῦ
πέταλα, ἀρωματίζων τὰ πέριξ διὰ τοῦ
πολυτίμου τοῦ ἀρώματος. Ἡ Βιβλίς ἡ
γάπισε· τίς τὴν καταδικάζει; Ἡ Βιβλίς
λατρεῖε· τίνα; ἄνθρωπον ὃν μόλις ἀπαξ
εἶδε, νέον μεθ' οὗ δὲν ἀντήλλαξεν ἔτι
μίαν ἐρωτικὴν λέξιν!Καὶ ὅμως ἡ Βιβλίς διὰ τοῦ θλέμμα-
τος ἐκείνου συνωμίλησεν ἐπὶ πολὺ μετ'
ἐκείνου. Δὲν τὸν εἶδεν ἀπαξ. Ἡ μορφὴ
ἐκείνου εἶναι ἀπέναντι αὐτῆς· ἐν τῷ κα-
τόπτρῳ τῆς φαντασίας.Ἡ Βιβλίς λατρεῖε, ἀλλὰ δὲν ἤλλαξε
θρησκείαν.Εἶναι ὁ ἔρωθ θρησκεία, ἔχουσα ὀπα-
δοὺς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἀπὸ κα-
ταβολῆς κόσμου θύουσιν εἰς τὸν βωμὸν
τῆς μεγάλης ταύτης θρησκείας, πίπτουσι
ὄματα ἀνάριθμα, ἐγγράφονται ἀενάως
νέοι ὀπαδοί, καὶ τοῦτο θὰ ἐξακολουθήσῃ
μέχρι συντελείας αἰώνων· εἶναι θεότης
προστατεύουσα τὸν ἄνθρωπον, ζωογονοῦσα
καὶ θαυματουργοῦσα, ὅχι βεβαίως ὡς αἱ
ἐν Τήνῳ καὶ Πάρῳ σεπταὶ εἰκόνας τῆς
Μαρίας. Ἡ ἀκατάληπτος αὕτη θεότης τοῦ
ἔρωτος κάμει τὰ θαύματά της, ὅχι εἰς
ᾠρισμένα καὶ δι' ᾠρισμένων ἐκ ξύλου εἰ-
κόνων, ἀλλὰ πανταχοῦ μεταβάλλει τὰς
ψυχὰς ὄλων τῶν ἐλλόγων ζώων, ἐξ ἴσου
δηλαδὴ τῶν ἐπὶ οὐρόνου καθημένων καὶ
τῶν καλλιεργούντων τὴν γῆν.Τίς εὐγενὴς ψυχὴ δὲν σεμνύνεται ἐπὶ
τῇ λατρείᾳ ταύτῃ; Τίς δὲν καταλαμβάνει
ὑπὸ σεβασμοῦ εἰσερχόμενος εἰς τὸ
τέμενος τοῦτο; Τίς ἐπὶ τέλους, ὅταν τὸ
ἀπαιτήσῃ ἡ θεότης αὕτη ἐπιμόνωσ, δὲν
πίπτει εὐγενὲς ὄμμα;

Ἐκ τῆς καρδίας ἤδη τῆς Βιβλίδος ἀνα-

θρώσκει τὸ ἱερόν ἐκείνο ἄρωμα, τὸ φθάν-
νον μέχρις αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Οἱ λίβανοι καὶ
τὰ ἄλλα ἀρώματα τῶν ἐκκλησιῶν, ἀπλοῖ
καπνοὶ εὐωδιῶντες, διασκορπιζονται, δια-
λύονται, γίνονται νέφος, κατόπιν βροχὴ,
καταπίπτουσι πάλιν εἰς τὴν γῆν. Ἀλλ'
ἐκεῖνο τὸ ἄρωμα, τὸ τῆς θρησκείας τοῦ
ἔρωτος λιθάνωμα, εἶναι τὸ τέρπον ἰδίᾳ
τὸν Θεόν. Καὶ πῶς νὰ μὴ ἀρέσκη εἰς Ἐ-
κείνον ἡ θρησκεία ἐκείνη, ἐν ἣ σύμβολόν
ἔστιν ἀγάπη ἀμοιβαία; Ἡ θρησκεία ἐκείνη,
τὸ αἰώνιον αὐτὸ σύνταγμα τῆς ἀνθρωπό-
τητος δὲν ἀναγνωρίζει τίτλους καὶ ἀξιώ-
ματα. Θέλει γυμνοὺς ἄνθρώπους τοὺς λά-
τρεις της. Πάντας θεωρεῖ ἴσους. Τοιοῦτό
τι παραγγέλλει καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ
σύνταγμα ἐκείνο σύνταγμα, ὅπερ, τῇ προ-
τάσει τοῦ βουλευτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος
Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐψηφίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.Ἡ ἀγαθὴ ἠρώνη μας ὅμως, παραδοῦσα
τὴν καρδίαν της εἰς ἐκείνον, φαίνεται ὅτι
ἤρχισε νὰ λησμονῆ καὶ τὰ πρὸς τοὺς Ὀ-
λυμπίους διαιτητὰς τοῦ κόσμου καθήκον-
τά της. Ὁ ὀδοιπόρος ἐκεῖνος ἀντικατέ-
στησεν ὅλα τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν. Εἰς
ἀσπασμὸς πρὸς τὸν ἐρωμένον της, ἤξιζεν
ἤδη πλέον τῶν διακοσιῶν πρὸς τὰς ἀψύ-
χους ἀπεικονίσεις τῶν θεῶν. Ἡ θρησκεία
τοῦ ἔρωτος δὲν ἀπαιτεῖ μὲν νηστείας τεσ-
σαρακονθημέρους καὶ κατανοκτικὰς προ-
σευχὰς· ἀπαιτεῖ ὅμως ἄλλας τινὰς θυσίας,
φόρον τινὰ, ἐκ δακρύων κάποτε καὶ στε-
ναγμῶν. Εἰς τὰς θυσίας ταύτας ἐμελλε
νὰ ὑπαχθῆ, ὡς θέλομεν κατωτέρω ἰδεῖ,
καὶ ἡ νεοσύλληκτος Βιβλίς.Ἡ Βιβλίς ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορον
μὲ λύπην μὲν ὅτι δὲν συνήντησε σήμερον
τὸν γνωστὸν της ἐκεῖνον, μ' ἐλπίδα δὲ ὅτι
ἐμελλε νὰ ἐπανίδῃ τὸν ἀδελφόν της Καῦ-
νον, οὗ ἡ ἀφιξίς τῇ εἶχε προξενήσει μι-
κτόν τι αἰσθημα χαρᾶς καὶ λύπης.Δυστυχῶς ὅμως ὁ Καῦνος ἀπὸ πρῶτης
εἶχεν ἐξέλθει.Ἡ ἀπουσία αὕτη τοῦ Καῦνου ἦτο μία
ἀναρρώπις τῆς ἐντὸς αὐτῆς καιούσης ἐ-
ρωτικῆς καμίνου.Αἱ μικραὶ ἀπουσίαι τῶν ἐραστῶν, ἐνῶ
ἀφ' ἑνὸς λυποῦσιν ἀμφοτέρους, ἀφ' ἑτέρου
ἐπιτείνουσι τὸ πάθος. Ἄλλως τε γνωστὸν
ὅτι ἡ σπανιωτέρα ἀπόλαυσις τινος εἶναι
καὶ προτιμωτέρα. Ἡ ἐρωτόληπτος Βι-
βλίς ὄλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν διπλήθη,

ὅτε μὲν ἀπελπιζομένη ὅτι δὲν ἔμελλε νὰ ἐπανίδῃ ἐκεῖνον, ὅτε δὲ ὄνειροπολοῦσα ἠδονικὰ μετ' ἐκείνου rendez-vous, ὅτε δὲ καὶ φοβουμένη μὴ τὴν ἐνοήσωσιν οἱ γονεῖς τῆς, ἢ οἱ δούλοι τῆς αὐτῆς τοῦ Εὐρύτου. Τετράκις ἢ πεντάκις τὴν ἐπεσκέφθη ἡ μήτηρ τῆς, ἡ καλὴ ἐκείνη καὶ τρυφερωτάτη ἔτι Εἰδοθέα, θέλουσα νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ ἐμβάλλον αὐτὴν εἰς σκέψεις καὶ ἀδιαθεσίαν.

Διελθοῦσα αὕτη τὴν παρθενίαν τῆς ἐν ἀγνότητι καὶ ἀθωότητι, ὑπανδρευθεῖσα ἐνωρὶς τὸν ἐπίσης ἠθικὸν Μίλητον, δὲν περιέπεσεν εἰς τὰς ποικίλας περιπετείας τοῦ ἔρωτος, ὥστε ἐκ τῆς πείρας τῆς νὰ ἐνοήσῃ τὸ πάθημα τῆς Βιβλίδος. Δὲν ὑπανδρεύθη μὲν ἄνευ ἔρωτος προηγουμένου τὸν Μίλητον, ἀλλ' ὁ ἔρωτος αὐτὸς ὑπῆρξε βραχυχρόνιος καὶ ὄχι τόσον ῥωμαντικός, ὅσον ὁ τῆς θυγατρὸς τῆς. Καθότι τότε φιλοξενούμενος ὁ Μίλητος εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Εὐρύτου συνέδεσεν ἐπιτυχῶς σχέσεις μὲ αὐτὴν καὶ μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ γηραιοῦ πατρὸς τῆς τὴν ἔλαβε σύζυγον.

Φαντασθῆτε, ἂν ὁ γέρον Εὐρύτος δὲν ἐδίδεν ἄδειαν εἰς τὸν Μίλητον καὶ οὗτος καταχρῶμενος τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ φιλοξενούντος, ἔκλεπτεν, ἄλλος Ἀνατολῆς τῆς Πάρις, τὴν Εἰδοθέαν καὶ ἀνεχώρει! Νέα Ἰλιάς καὶ Ὀδύσεια ἤθελε προκύψει εἰς τὸ μέσον. Ὁ Εὐρύτος παραλαβὼν τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἤθελεν ἐκστρατεύσει κατὰ τοῦ ἄρπαγος Μιλήτου, οὗτος δὲ, ἔχων ὑπερασπιστὰς τὸν πάππον τοῦ Μίνωα, τὸν ἐξ ἄλλου πατρὸς ἀδελφόν του Κύδωνα καὶ τὸ λοιπὸν συγγενολόγιόν του ἤθελεν ἀντεπεξέλθει καὶ σήμερον ἴσως εἶχον καμμίαν μακροσκελῆ Μιλητιάδα, ἢ Εὐρυτιάδα. Ἐνάρετος ὅθεν καὶ ἀγαθὴ οὐσα ἡ Εἰδοθέα δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰσδύσῃ καλὰ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Βιβλίδος, μὴ ὑποπεύουσα ὅτι καρδιοβόρον πάθος ἐκυρίευσεν τὴν τότε ἀγνὴν αὐτῆς κόρην.

Ἡ Βιβλὶς, ὡς εἶδομεν, περιέμενε τὸν Καῦνον νὰ ἴδῃ, ἵνα (κατὰ τὴν συνεφέλικυσιν τῶν ἰδεῶν) ἀναμνησθῆ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῆς ὁδοιπόρου.

Ἐν τούτοις περὶ λύχνων ἀφὰς ἐπανήλθον εἰς τὸ ἀνάκτορον ὁ Καῦνος, ἀφοῦ εἶχε κάμει ἀρκετοὺς γύρους ἐν τῇ πόλει. Διερχόμενον τὴν κλίμακα ἐθεώρησεν ἡ Βιβλὶς συγκεκινημένη. Τῇ ἐφάνη ὑπὲρ ποτε

ῥαῖος. Τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός, ἕως ὅτου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐκινήθη ἵνα τῷ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ὠπισθοδρόμησε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Μόνον ἠρέσθη ν' ἀφήσῃ μικρὸν ἀλλὰ πολυσήμαντον στεναγμόν.

Ὁ στεναγμὸς ἐκεῖνος ἦτο προάγγελος σπουδαίων συμβάντων.

Ἀπ' ἐκείνης ἰδίως τῆς στιγμῆς ἡ Βιβλὶς δὲν ἦτο εὐτυχής. Τὴν υἰοθέτησεν ἡ ἀπαισιόμορφος δυστυχία.

Ὅα ἴδωμεν . . .

Ὁ Μίλητος, μολονότι ἦτο ἄνθρωπος φλεγματικῶς χαρακτῆρος καὶ ψυχροῦ, ὡς ὁ Ἀγγλικὸς, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐφάνη πως συλλογιζόμενος σπουδαίως περὶ τῆς θυγατρὸς του. Βλέπων τὴν Βιβλίδα ἀνεπτυγμένην καὶ φέρουσαν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τὴν παρθενικὴν ἐκείνην αἴγλην καὶ ὠραιότητα, ἤρχιζε νὰ σκέπτεται, ὡς καλὸς πατὴρ καὶ οἰκοκύριος, περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς τῆς· ἄλλως τε ὑπωπτεύετο μήπως τὴν παρθενικὴν τῆς δρόσον ῥοφήσῃ θεὸς τις μασκαρῆς, δηλαδὴ masqué, μετημφιασμένος εἰς ἀλιέα, κυνηγὸν ἢ ἄλλο τι, καθὼς ἔκαμεν ὁ Ἀπόλλων διὰ τὴν μητέρα του, ὁ Figaro τῶν Θεῶν Ἐρμῆς διὰ τὴν ἰδίαν του μητέρα, ὁ γέρον Ζεὺς διὰ τὴν Ἀντιόπην κλπ.

Ἡ Βιβλὶς οὐσα εἰς ἡλικίαν τρυφερὰν ἐζητεῖτο ὑπὸ πολλῶν εἰς γάμον καὶ πολλὰ προσπάθειαι κατεβάλλοντο ὅπως πεισθῆ ὁ πατὴρ τῆς νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ ὠριόν τινα υἱὸν γείτονος βασιλέως. Τότε δὲ οἱ βασιλεῖς καὶ βασιλόπαιδες ἦσαν ἄφρονες, ὡς σήμερον ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἄλλοις μέρεσιν οἱ πρίγκηπες, βαρῶνοι, δούκες κλπ.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἐπὶ δύο ἡμέρας φαινομένη παράδοξος μελαγχολία τῆς Βιβλίδος, ἐπέτεινε τὴν ἐπιθυμίαν του, νὰ τὴν ἴδῃ δηλαδὴ εὐθυμον σύζυγον τοῦ ὠραίου βασιλόπαιδος. Τὴν ἐπομένην ἔμελλε νὰ κάμῃ τὴν πρότασιν ταύτην εἰς τὴν Εἰδοθέαν καὶ τὸν Εὐρύτον καὶ ἤλπιζε νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του.

Ἡ Βιβλὶς εἶχεν ἤδη κατακλιθῆ δύο ὅμως ὥρας πρὶν φανῆ ἡ ἡώς, ἠγέρθη τῆς κλίνης τῆς, εἶδε τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς τὸ ἔτι σκοτεινὸν καὶ ἐπανήλθεν ἵνα ἐπαλαβῆ τὸν ὕπνον τῆς.

VII.

Ἡ Βιβλὶς, ἥς τὰς τύχας βλέπει θαυμαζὸν ὁ ἀναγνώστης, ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐξαγοράζουσι πάσας τὰς ἐν τῇ ἡβῆ των ἀθῶας διασκεδάσεις διὰ τινος πικροῦ τιμήματος. Μετὰ τὸ λυπηρὸν συμβῆν, ὅπερ ἤδη θὰ ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης, τὸ ὄνομα τῆς Βιβλίδος ἐπροφέρετο μετὰ βδελυγμοῦ καὶ σαρκασμοῦ ὑπὸ πολλῶν.

Ἀλλὰ ποῖαν γυναῖκα πράξασαν καλὸν τι ἢ ἄλλο τι ἐν τῷ βίῳ, ἀφῆκαν ἄνευ ψόγου, ἄνευ ὕβρεων;

Ὅα μοὶ συγχωρηθῆ μικρὰ περὶ γυναικῶν ἐνταῦθα παρέκβασις, σχετιζομένη καὶ μὲ τὰ πάθημα τῆς Βιβλίδος. Κατὰ τῆς γυναικὸς εὐηρεστίθησαν νὰ ἐκτοξεύσωσι τὰ ἐξ ἀμάξης ἀπειροί, ἀπ' ἧς ἐποχῆς ἡ μήτηρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους Εὐὰ ἔλαβε τὴν δυσαρέσκειαν νὰ θέσῃ ἐκτὸς τοῦ παραδείσου τὸν λευκὸν ἢ μέλανα πόδα τῆς (διότι φιλονεικεῖται ἔτι ἂν τὸ πρῶτον ζεῦγος ἦν μέλαν ἢ λευκόν). Ἐξαιρέσει ὀλίγων τινῶν, οἱ λοιποὶ κατήγοροι ἔφερον τὴν γυναῖκα εἰς τὸ μέσον, ὡς οἱ Ἑβραῖοι τὸν ἀποπομπαῖον τράγον καὶ ἐφόρτωσαν ἐπὶ τῆς ῥάχεώς τῆς περισσοτέρας ἴσως ἀράς καὶ ἐλασφημίας, τῶν ὅσας οἱ Ἑβραῖοι ἐπέθετον ἐπὶ τοῦ τράγου αὐτῶν. Ἐδωκαν τοὺς βδελυκτοτέρους τίτλους εἰς ταύτην, τὴν τερπνὴν σύντροφον τοῦ ἀνδρός, τὴν τιθήνην τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐναυλοὶ ἀκόμη εἰσὶν εἰς τὰ ὡτά μας αἱ δεινὰ ἐκεῖνα τοῦ Εὐριπίδου ἀρά. Οἱ μισογύναι δὲν ἔπαυσαν καὶ δὲν πύουσι τοὺς κατ' αὐτῶν φιλιππικούς των. Τί ἄρα ἐπταίσειν ἡ γυνή;

Ἐχομεν ἐνώπιον ἡμῶν μίαν παρθένον ἀγνοτάτην, τὴν ἀθῶαν Βιβλίδα. Τί ἐλέπομεν ἐπισκιάσασαν τὴν αἰγλήσσαν μορφὴν τῆς; Νέφος μελαγχολίας. Τίς τὸ ἐξώρισεν ἐκεῖ; Ἐκείνη ἡ μυστηριώδης αἴρα τοῦ ἔρωτος. Ἐρᾶται; διατί τὴν κατηγοροῦσι;

Τί βλέπομεν ἐν τῇ γυναικί;—Νήπιον εἶναι χαρίεσσα, καταγινομένη ἀδιακόπως εἰς τὴν κοῦκλάν τῆς, τὴν μικρὰν τῆς κοῦκλάν, τί παριστᾷ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ; Ἡ περὶ τὴν κοῦκλάν τῆς φροντίς εἶναι μίαν δοκιμασίαν, εἰς προαγῶν διὰ τὴν μέλλουσαν παρᾶστασιν, ὅτι μήτηρ καὶ

αὕτη θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ παγκόσμιον θεᾶτρον, ἀντὶ κοῦκλῶν υἱῶν καὶ κόρας ἐκτρέφουσα καὶ παρὰδίδουσα αὐτοὺς τῇ κοινωνίᾳ.

Ἐν τῇ παρθενίᾳ τῆς παριστᾷ τὴν σεμνὴν ἀθωότητα, τὴν ἀγνότητα. Εἶναι ἐν τῷ παγκοσμίῳ κήπῳ τῆς ἀνθρωπότητος ἄνθος καλλίμορφον, εὐῶδες, εὐθραυστον πρὸς τὰς ὀρμητικὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων καὶ τάσσεται ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν στερεῶν ἐκείνων δένδρων, τῶν πλατάνων καὶ δρυῶν κλπ. ἄτινα καλοῦνται ἀνδρες. Ἡ παρθένος, ἄνθος καλλύνον καὶ ἐξωραϊζὸν τὸν γυμνὸν καὶ ἔρημον κήπον τοῦ βίου, ἀρωματίζον τὸν πινηρὸν ἐκείνου ἀέρα, δὲν εἶναι ἀξία περιποιήσεως καὶ λατρείας; Ὅταν τις δὲν ποτίσῃ, δὲν περιποιηθῆ τὰ ἀνθη τοῦ κήπου, ὅα εὐχαριστηθῆ μόνον εἰς τὴν θεᾶν τῶν μεγαλοσώμων, ἀλλ' οὐχὶ εὐμόρφων δένδρων; Φαντασθῆτε πρὸς στιγμὴν ἂν ἔλειπεν ἐκ τοῦ μέσου ἡ γυνὴ καὶ ὑπῆρχεν ἄλλος τρόπος πρὸς παραγωγὴν ἀνθρώπων, κατὰ συνέπειαν ἂν ἔλειπεν ὁ ἔρως! Ἀμφιβάλλω ἂν ὅα εἶχωμεν μορφὴν ἀνθρώπου· ὅα ἤμεθα ὄγκοι τινὲς ξεφυτρώοντες ὡς ἀμάνιται καὶ ὅα ἐζῶμεν ὡς ἐν εἰρκτῇ ποφυλακισμένοι.

Ἡ παρθένος εἶναι ὅσας δροσερὰ καὶ πολύτιμος ἐν τῇ ἐκτεταμένῃ ἐρήμῳ τῆς ζωῆς, εἶναι σύρτις γαλήνιος καὶ εὐάρεστος ἐν τῷ θουελλῶδει πόντῳ τοῦ βίου· ἐν βλέμματι μίαν παρθένου εἶναι τὸ ξύλον, ὅπερ εὐρίσκει ὁ θεβρημένος ναυαγὸς ἐν τῷ πόντῳ καὶ δι' αὐτοῦ σώζεται καὶ ἐξέρχεται εἰς τινὰ γῆν ἐξ ἧς διορᾷ μακρόθεν τὴν Ἐδέμ.

Μήτηρ καθισταμένη ἡ γυνὴ πόσον εἶναι πολύτιμος! πόσον εἶναι προσφιλής! Ἀφοῦ διὰ λιγρῶν πόνων τοκετοῦ μᾶς ἐξήγαγεν ἐκ τῶν σπλάγγων τῆς, μεριμνᾷ πρῶτη δι' ἡμᾶς, μᾶς ἀνατρέφει, καὶ μᾶς παρὰδίδει εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐπαγρυπνοῦσα πάντοτε ἐφ' ἡμῶν.

Γεννώμενος ὁ ἄνθρωπος τί πρῶτον βλέπει; τοὺς πόδας τῆς γυναικὸς! Ἰδοὺ διατί μετέπειτα ἔρπει παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, ἐπιζητῶν πλησίον αὐτῶν ζωογόνησιν καὶ τέρψιν.

Ἐν ὀνομαζῆ αὐτὴν ὁ Σειοῦνδος ἐμίδναν, Θηρίον, Ζημίαν κλπ. Ἰπάρχουσιν ἄλλοι, δόντες αὐτῇ τοὺς καλλιτέρους τί-

τλους. Αί γυναίκες κατήντησαν νά ἴναι παντοδύναμοι. Ἡ Ἑλένη συνετάραττεν ἐπὶ δέκα ἔτη τὸν ἀρχαῖον κόσμον, ἡ Κλεοπάτρα μετέβαλε τὰς τύχας τῆς μεγάλης Ῥώμης, ἡ Ἀσπασία, λέγει ὁ Ἀριστοφάνης, ἔνεκα κλοπῆς δύο μαθητριῶν της παρεκίνησε τὸν Περικλέα ἵνα κηρύξῃ τὸν πρὸς Πελοποννησίους πόλεμον, ἡ Πισρία ὑπῆρξεν ἡ πρόξενος τοῦ πρὸς Ναξίους πολέμου τῶν Μιλησίων καὶ Ἐρυθραίων καὶ . . . ἀπειρία παραδειγμάτων, ἀποδεικνύοντων τὴν παντοδυναμίαν τῶν γυναικῶν! Νεώτεροι βασιλεῖς παρήτησαν στέμμα, ἵνα μὴ πραιτήσωσι τὴν χεῖρα παλλακίδος τινός, ἡ ἑταίρας, ἡ γριζέτας. Ἀλλὰ πρὸς τί ἐκτεινόμεθα; τίς ὁ ἀρνιθὴ ὅτι κατὰ τὸν Σαφερίον ἡ γυνὴ εἶναι τὸ αὐτοτάραχοι τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς, τὸ ἀλάτι τοῦ φαγητοῦ, τὸ μέλι τῆς ζωῆς, εἰς ὃ φαίνεται πολλάκις ἐθύθισε τὸν βέηλον δάκτυλόν του;

Ἡ γυνὴ κατὰ τινὰς εἶναι δύσλυτον αἰνιγμα. Ἄς μὴ πειραθῶσι νά τὸ λύτωσι. Τὸ αἰνιγμα μετὰ τὴν λύσιν τοῦ παύει τοῦ νά μᾶς ἐλκῆ τὴν προσοχὴν καὶ νά μᾶς εὐχαριστή.

Πολλάκις ἀνέγνωμεν καὶ ἀναγινώσκουμεν πολλά ὑπὲρ καὶ κατὰ τῆς γυναικὸς καὶ ἠνγκάσθημεν νά ἐπιφωνήσωμεν τὸ ἐξῆς τοῦ Alfred de Musset:

O femme, étrange objet de joie et de supplice,
Mystérieux autel, où dans le sacrifice
On entend tour à tour blasphémer et prier.

Ὁ μυστηριώδης ἔρως τῆς Βιβλίδος ἐπετείνεται ἐπὶ πλέον. Ἀλλ' ὁ ἔρως αὐτὸς δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἔρχθῆναι λαμβάνουσι κατοχὴν ἐν τῇ καρδίᾳ. Ὁ ἔρως οὗτος ταχέως εἰσεχώρητεν εἰς τὰ μύχια τῆς Βιβλίδος, ἵνα, ὡς ὁ σάραξ, ἀρχίσῃ ἐκ τῶν μυχιῶν νά βιβρώσκῃ τὴν καρδίαν της.

Κοιμηθεῖσα μὲ ἀνοικτούς ὀφθαλμούς, ἡ μάλλον, διελθοῦσα τὴν νύκτα ἀγρυπνος ἐπὶ τῆς κλίνης, ἠγέρθη λίαν ἔνωρις καὶ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡοῦς, ἡ ἔρωτόληπτος νεᾶνις εὐρέθη εἰς τὸ σύνθηδες μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἤλπιζε νά ἐπανιδῆ τὸν τοσοῦτον ἐπιτηδείως τρώσαντα αὐτήν.

Ἴδου δὲ τί συνέβη μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἐκεῖ ἀφίξιν της, δηλαδὴ ἕνα αἰῶνα δι' ἔραστὰς ἤθελον νά εἴπω.

Ἀφ' οὗτου ἦλθεν ἐκεῖ νέφη ἀνάριθμα ἐλπίδων καὶ ἀπελπισιῶν διήλθον τὸ εὐρὸ μέτωπόν της. Ὁ φόβος μήπως τὴν ἐννοήσωσιν ἐπετείνεται πρὸς αὐτήν. Φεῦ! εἰς τὰς ἀγνάς καὶ ἀθώας ψυχὰς ὁ ἔρως φαίνεται ἐγκλημα, ὁ ἔραστὴς ἔνοχος! Πόσον παρεξηγεῖται τὸ ἅγιον αἶσθημα τοῦ ἔρωτος!

Μετὰ τοῦ φόβου τὴν ἐτάραττε καὶ ἡ ὑποψία μήπως δὲν ἐπανέλθῃ ἐκεῖνος.

Αἴφνης μὲ πάλλυσαν καρδίαν ἤκουσε θηματισμούς. Ἡρυθρίασεν ἔστρεψε πεφοβισμένον τὸ ὄμμα της πρὸς τὸν ἐρχόμενον καὶ, ὡς τῆς εὐχρίστου ταραχῆς της! Βλέπει νέον πρὸς αὐτὴν ἐρχόμενον, ἔχοντα ὁμοιότητα μὲ δύο ἀρετὰ γνωστούς της, τὸν Καῦνον καὶ ἐκεῖνος. Ρίγος διέτρεξε τὰς φλέβας της. Παρομοία ταραχὴ ἐφάνη εἰς τὸν ἐρχόμενον. . . Ἐν τούτοις ἐπλησίασεν. . . Ἦτο ἐκεῖνος!

Ἀμφότεροι ὁμοιάζον πρὸς νέφη βαινόντα πρὸς σύγκρουσιν. Τίς κεραυνὸς ὅθι προκύψῃ ἐκ τῆς συγκρούσεως;

Ἐν τούτοις πρωτοφηνές τι συνέβαινε εἰς ἀμφοτέρους.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι χεῖρες πολλαὶ παρένεβαινον, ἄλλαι μὲν κωλύουσαι καὶ ἄλλαι ἐξωθοῦσαι ἀμφοτέρους πρὸς περίπτυσιν. Ὁ εἰς ποῦς τοῦ νέου ἐφαίνετο προβαίνων, ὁ ἄλλος ὀπισθοδρομῶν.

Βλέμματα ἐκφράζοντα μυστηριώδεις τι ἀνταλλάσσοντο.

Αἴφνης ἐπὶ πλέον ταρασσόμενος ὁ νέος σπεύδει.

— Βιβλίς, ἀνακράζει μὲ ἀμφίβολον φωνήν.

— Καῦνε, ἀκούεται ἀσθενῶς ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς Βιβλίδος.

Πλησιάζουσι καὶ περιπτύσσονται τεταραγμένοι,

Τὰ νέφη συνηντήθησαν! Ἀστραπή τις μετὰ κρότου προῦκυψεν ἐκ τῆς συναντήσεως. — Ἦτο ἕν φίλημα!

Τί εἶδους φίλημα ἦτο ἐκεῖνο; — Ἐφίλησεν ἀδελφὸς ἀδελφὴν; ἡ ἔραστὴς ἔρωμένην;

Ἐν τούτοις ἄς ἴδωμεν τὰ περαιτέρω.

(Ἀκολουθεῖ.)

TIM. ΑΜΠΕΛΑΣ.

Η ΒΕΝΕΤΙΑ

ΑΣΜΑ ΤΡΟΥΒΑΔΟΥΡΟΥ.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τοῦ κοραλλίου
Τοῦ κύματος καὶ τοῦ χρυσοῦ ἡλίου;
Τὴν εἶδατε εἰς ἑορτὰς σκιρτώσαν,
Κ' εἰς ἄσματ' ἔρωτικὰ γελῶσαν;
Γνωρίζετε τὴν χώραν τῶν σιρῆνων,
Μεθύουσαν εἰς αἶμα καὶ εἰς οἶνον;

Ἰκούσατε τὸν νύκτιόν της κῶμον,
Βαδίζοντες εἰς διαρῶν δρόμον.
Καὶ ὕστερον τὸ βῆμά σας ἐστάθη
Ὅπου ἤγει μετὰ τὸ ἄσμα σπῆθη;
Ἰκούσατε τὸ πνεῦμα τῶν ἀέρων
Ἐνούμενον μὲ ἄσμα γονδολιέρον;

Γνωρίζετε τὴν νόμφην τοῦ Ἀδρία;
Θάλασσα εἶν' ἡ κάθη της πλαταία;
Τὰ εἶδατε τ' ἀνάκτορά της ἔλα,
Μαρμάρινα, λευκὰ, ἀκτινοβόλα;
Γνωρίζετε τὸ μέγα της μουσεῖον,
Τῶσων ἐθνῶν τὴν εὐφύην κλειῖον;

Ἰκούσατε εἰς τῆς νυκτὸς τὰς ὥρας
Δικτυωτὸν ν' ἀνοίγεται Σενιόρας,
Καὶ εἶδατε ἐπάνω σας νά πίπτῃ
Δέσμη ἀνθῶν ἢν ἀνωθεν οἶος ῥίπτει;
Ἰκούσατε μὲ τρέμον κ' εὐφροσύνην
Ἠτώμα κροτοῦν κ' εὐσθητα μεταξίνην;

Γνωρίζετε τὴν γῆν ἐκείνην, ὅπου
Βλέμμα γοργὸν ἀστράπτει κατασκίπτου;
Καὶ εἶδατε ὅτε τὸ πᾶν ὑπνώττει,
Τὴν ἀστραπὴν στυλῆτου εἰς τὰ σκότη;
Γνωρίζετε τὴν Γέφυραν τῶν Στόνων,
Τὰ φρέατα, εἰρητὰς ἀγνώστων πόνων;

Ἰκούσατε πατιάνων μελωδίαις,
Καὶ μοναχῶν πενθιμούς λιτανείας;
Καὶ εἶδατε μὲ ἀτενὲς τὸ ὄμμα
Κινούμενον ἐπὶ ἀγγόνης πτώμα;
Ἰκούσατε τὸ μῖσος νά καγγάζῃ,
Κ' ἔρωτικῶς ἡ αἶρα νά στενάζῃ;

Γνωρίζετε τὸν γάδρον λέοντά της
Τὸν περωτῶν; εἶναι τὸ ἐμβλημα της . . .
Καὶ εἶδατε εἰς τοὺς εὐρεῖς της γέφυρας
Τουρκούς, Γραικούς, δεσμώτας διαφόρους;
Γνωρίζετε τὴν γῆν τῆς ἀμαρτίας,
Τοῦ ἔρωτος, τοῦ μίσους, τῆς εὐκλείας;

Ἰκούσατε ἀλύσσεις αἰχμαλώτων
Καὶ περωτὰ φίληματα ἐρώτων;
Καὶ εἶδατε δεσποῖνας καὶ δημίους
Εἰς ἑορτὰς ὁμοῦ καταχθονίους;
Ἰκούσατε μαγευτικὰς ἐταίρας
Εἰς τοὺς ναοὺς νά ψάλλουν τὸ ἑσπέρας;

Ἡ Βενετία, ἡ γῆ τοῦ κοραλλίου,
Ἐἶν' ἰδική μας καὶ τοῦ χρυσοῦ ἡλίου.
Τρυφᾶτε, τέκνα μητρὸς δεδοξασμένης,
Εἰς τὰς ἀγκάλας πολέμου κ' ἔρωμένης.
Πίπτουν τὰ ἔθνη, πετᾶ ἡ εὐτυχία.
Ὀῦμαι! ὄθι πέσης καὶ σὺ, ὦ Βενετία!

ὦ, ναί! τρυφᾶτε μὲ τοῦ καιροῦ τὰ δῶρα.
Ὁ Ἕλληρ οὗτος ὁ κύπτων δοῦλος τῶρα,
Χθὲς ἦτο τέκνον θεῶν καὶ ἡμιθέων!
Φέρετε οἶνον, δὲν θέλω ψάλλει πλέον . . .
Πίπτουν τὰ ἔθνη, πετᾶ ἡ εὐτυχία.
Ὀῦμαι! ὄθι πέσης ἐπίσης, Βενετία!

ΑΝΙΣΤΑΕΤΕ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΛΟΗΣ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλ. 90).

— Κακοῦργος εἶσαι σὺ! ἀπήντησεν ὁ Ζῶε ἀποθέτων τὴν Ἑλλῆν ἐπὶ τῶν χόρτων καὶ ἐτοιμαζόμενος νά ὑπερασπισθῇ μετὰ τῆς τελευταίας ῥηνίδος τοῦ αἵματός του. Ποτὲ δὲν ὀπισθοδρόμησα ἐνώπιον ἀνθρώπου, καὶ σὺ θά μὲ κάμῃς νά φύγω;
Μακρὰ καὶ τρομερὰ ὑπῆρξεν ἡ ἐπακολουθήσασα πάλη. Καὶ οἱ δύο ἤσχνεις τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, ἰσχυροὶ καὶ ἀνδρεῖοι. Δις ὁ Μίραν ἔδραξε τὸν ἀντίπαλόν του ἀπὸ τὸν λαιμὸν διὰ νά τὸν πνίξῃ, καὶ δις, δι' ἀγῶνος ἀπηλπισμένου, ὁ Ζῶε ἀπηλλάγη ἀπὸ τὴν περίτριγξιν ἄλλ' ἠθάνετο τὰς δυνάμεις του ἐξασθενίζουσας.

— Ἄνδρες! ἐπιθύρῃσε μετὰ τῶν ὀδόντων του.

Ἡ πάλη ἐπανήρχισε, καὶ ὄθι ἐπεραιούτο ἀπαισιῶς διὰ τὸν ἔραστὴν τῆς εὐειδοῦς

Σωσάννης, εάν ό δόκτωρ Γουγιώτ, ό Ράλφ και ή νέα κόρη δέν έφθανον τήν στιγμήν καθ' ήν ό Ζόε έκανε τήν αναπνοήν του και οι όφθαλμοί του έσκοτιζοντο. Ό γέρον, χωρίς νά είπη τίποτε, έγονυπέτησεν επί τών χόρτων πλησίον τών παλαιστών και έθλιψε διά τών μακρών, ισχνών και όστεωδών δακτύλων του τās κροταφιαίας άρτηρίας του νέου Ινδοϋ όστις άμέτως άφ'ηκε τόν αντίπαλόν του.

— Ήτο καιρός! είπεν ό ιατρός μετά χαράς: ήτο καιρός!

Ψίλλημα δοθέν ταχέως απέδειξεν εις τήν Σωσάννην ότι ό έραστής της μολονότι έξηνητλημένος δέν ήτο πληγωμένος· αλλά δέν έξικφανίσθη εισέτι πās κίνδυνος, διότι ό συνταγματάρχης Μομβράϋ ήρχετο με πολλούς ύπηρέτας κρατούντας δάδας.

— Ποϋ είναι ή μίς Έλλεν; άνέκραξεν ό Ζόε παρατηρών περι έκυτόν. Ηρπάγη! ήρπάγη! Ω! θά έπιστρέψω εις τήν οικίαν, θά τήν εκβάλω από τó καταχθόνιον εκείνο άντρον ή θά αφήσω εκεί τά κόκκαλά μου!

— Δέν είναι εκεί, είπεν ό Ράλφ, όστις με εύκινησίαν γαλής είχεν αναβρίχθη εις τó δένδρον ένóσω διήρκει ή πάλη.

— Ποϋ είναι λοιπόν;

— Έπλησίασεν ή άμαξα και ένας κύριος έξήλθεν, όστις έπήρε τήν νέαν γυναίκα εις χείρας του και άπεμακρύθη μετ' αύτης.

— Έσώθη! είπεν ό Ζόε μετά χαράς, εύχαριστώ σε, Θεέ μου! ό Κ. Έλσορθυ έ πρόσεχε.

Τοσοϋτον ήτο βέβαιος ώστε έλαβε τήν Σωσάννην εκ του βραχίονος και ήρχισε νά άποχωρή πρós τά Όπλα του Βασιλέως. Ό Γουγιώτ έμεινεν όπίσω μέχρις ότου τόν έφθασεν ό συνταγματάρχης.

— Άθλιε! είπεν ό Μομβράϋ.

Ό γέρον έμειδίασε περιφρονητικώς. Μόνον τόν Μίραν-Άφαξ έφοβείτο, τοϋ δέ συμμάχου του τόν θυμόν οϋδόλως έλάμβανεν ύπ' όψιν.

— Ποϋ είναι ή άνεψιά μου; επανέλαβεν ό άνάξιος κηδεμών.

— Πιθανώς με εκείνους τών όποιών ή συναναστροφή τή είναι εύαρεστοτέρα της ιδιικής σας. Έλάτε δά, μη κάμνετε τόν θυμωμένον, μη λέγετε μεγάλα λόγια. Η κόρη φεύγει τās ενέδρας σας· ό Ινδός

πρίγκηψ σας χάνει τήν άρραβωνιστικήν του, και σεις χάνετε τήν άνταμοιβήν τήν όποιαν σās ύπεσχέθη.

Είπων ταϋτα, τῷ έστρεψε τὰ νῶτα και έξηκολούθησε τήν πορείαν του. Ό συνταγματάρχης έδίστασεν όλίγον εάν έπρεπε νά τόν ακολουθήσῃ ή όχι. Έτκέφθη όμως ότι θά ήτο ασύνετον νά έλθῃ εις ρήξιν μετ' αύτοϋ.

— Πρέπει νά τόν επλήρωσαν άδρῶς έτονθόρισε. Ποτέ ό γέρον φαρμακευτής, όσον φιλάργυρος και άν ήναι, δέν έπρόδωσε κανένα έως τώρα.

Άφ'ού περιέμεινεν επί μίαν ὥραν εις τούς άγρούς, μίξ άμαξα έφθασεν εις τά Όπλα του Βασιλέως· περιείχε τόν Κ. Έλσορθυ . . . μόνον!

— Και ή μίς Έλλεν; έφέλλισεν ό Ζόε.

— Ηξεύρω ότι άπετύχετε, άπεκρίθη με ύφος στενοχωρημένον ό άνθρωπος του νόμου· αλλά περιέμεινα μέχρι τέλους

— Και δέν τήν είδετε;

— Όχι.

— Ούτε έμάθετε περι αύτης;

— Όχι.

Ό δυστυχής νέος ὤρμησεν εκτός του πανδοχείου με όλας τās παρακλήσεις της Σωσάννης και τās προσπαθείας τών συντρόφων του διά νά τόν κρατήσωσιν. Ό Έλσορθυ ήρώτησε τόν Ράλφ, όστις επανέλαβε τά αυτά όσα είπεν εις τόν Ζόε· είδεν ένα κύριον έλθόντα έφ' άμάξης ένῶ διήρκει ή πάλη, λαμβάνοντα τήν λειποθυμημένην Έλλεν και μακρυνόμενον μετ' αύτης.

— Δυστυχής κόρη! είπεν ό άνθρωπος του νόμου μετά στεναγμοϋ. Λί δοκιμασίαι της δέν έτελειώσαν άκόμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Έν τούτοις ό Έρρίκος κατεγίνετο άνενδότως νά εύρη τόν υιόν του γενναίου προστάτου του. Ένθυμείσθε ότι εις τήν Ρώμην ό άτυχής σίρ Ουίλλιαμ άπώλεσε τά ίχνη ταϋ τέκνου του και της συζύγου του τήν όποιαν ένόμιζεν ένοχον. Δέν θά διηγηθῶμεν τās άποπειρας του Έρρίκου Άσθωνος παρά τη αστυνομία, παρά τοίς καρδινάλιοις και παρ' αύτῷ τῷ πάπα,

εἴκει νά είπωμεν ότι διά του διπλωματικού βαθμοϋ του, της εύγλωττίας του και τινων φίλων και γυναικῶν τās όποιās προσείλκυσε διά της ωραιότητός του, της χάριτος και της γλυκύτητος, ώπελήθη πολύ. Άλλ' ένῶ έζήτει τó παιδίον, εύρε τήν μητέρα, τήν λέδην Μομβράϋ· τήν λέδην Μομβράϋ, ήτις ένομιζετο άποθανούσα, ήτις είχε καταφύγει εις μοναστήριόν τι όπου έλαβε τó μοναχικόν σχήμα και εκ του όποιου έχρειάσθη ρητή άδεια του Πίου Ζ' διά νά επιτύχωσι τήν έξοδόν της.

Η λέδην Μομβράϋ ήτο άθῶα. Θύμα έλεινής ραδιουργίας του συνταγματάρχου Μομβράϋ άνδραδέλφου της όστις απ' εκείνης της έποχής έπωφθαλμία νά κληρονομήσῃ τόν σίρ Ουίλλιαμ, ένόμισεν ότι ό σύζυγός της δέν τήν ήγάπα, ότι διετήρει άθεμίτους σχέσεις μετ' άλλης γυναικός, και άπελπισθείσα παρεσύρθη νά φύγῃ.

Όταν ό Έρρίκος Άσθων τῇ ὠμίλησε περι του υιοϋ της, εκρυψε τó πρόσωπον εις τās χείρας και άνέκραξε κλαίουσα: "Ό υιός μου! φευ! έδόθη εις τόν άπιστον θεϊόν του."

Λί λέξεις αύται ήρκεσαν διά νά ύποπτευθῃ ό Έρρίκος ότι ό Βάλτερ Μομβράϋ ήτο ό ζητούμενος. Πῶς νέος τοσοϋτον εύγενής και γενναίος ήδύνατο νά ήναι υιός του προδότου συνταγματάρχου; Διά τοϋτο, χωρίς νά είπη τίποτε θετικόν, έδωκεν εις τήν θρηνοϋσαν μητέρα νά έννοήσῃ ότι θά επανεύρῃ τó τέκνον της, ότι ήτο ήδη εις τά ίχνη του, και ότι μετ' όλίγον ίσως θά δυνηθῃ νά τόν θλίψῃ εις τās άγκάλας της.

Ένῶ επέστρεφεν εις τήν οικίαν του, πλήρης νέας έλπίδος, όπισθοδρόμησε μετά φρίκης πρό του πτώματος του φίλου του άνάνδρου δολοφονηθέντος.

Έν μέσω της θλίψεώς του τῷ άνήγγειλον ότι ό δολοφόνος είχε συλληφθῃ και έζήτει νά τῷ εκμυστηρευθῃ. Ό Έρρίκος Άσθων έδραμεν εις τήν φυλακήν και εύρέθη ένώπιον Άγγλου άγνωστου αύτῷ.

— Σās εκάλεσα, τῷ είπεν ό δεσμώτης, άλλ' όχι διά νά σās ζητήσω συγγνώμην ή έλεος. Είμαι πολύ ένοχος πρós ύμās και δέν έλπίζω νά τύχῃ της συγγνώμης σας· όσον δέ διά τó έλεός σας, δέν τó θέλω τó περιφρονῶ!

— Δεχθῆτε τήν συγγνώμην μου, μολονότι δέν τήν ζητείτε, άπεκρίθη ό Έρρίκος καταβαλίων άγωνά τινα. Πολλήν λύπην με έπροξενήσατε· συνετρίψατε τήν γλυκυτέραν έλπίδα της ζωής μου καθ' ήν στιγμήν έμελλεν αύτη νά πραγματοποιηθῃ· με έστερήσατε του καλλιτέρου μου φίλου, και κατεστρέψατε τήν πρós τήν ανθρωπότητα έμπιστοσύνην μου. Σās συγχωρῶ, ως όφείλει νά συγχωρῃ ό χριστιανός εκείνον του όποιου αι ὦρσι είναι μεμετροημένοι.

— Εύχαριστῶ! . . . Είσοθε περισσότερον γενναίος παρ' όσον έστοχαζόμεν, και θά ιδῆτε ότι δέν είμαι άχάριστος.

— Τί θέλετε νά είπητε;

— Άκούσατέ με με ύπομονήν. Έχετε ένα έχθρόν.

— Τό ήξεύρω· έχθρόν όστις μεταχειρίζεται τās περιστροφάς και τās πονηρίας του ὄφως άντι νά φέρεται ως άνήρ. Είναι ό Μίραν-Άφαξ! δέν έχετε άνάγκην νά με είπητε τó ὄνομά του.

— Δέν άπατάσθε. Σās προφυλάττω κατ' αύτοϋ του ανθρώπου διά νά μετριάσω τó κατὰ δύναμιν τήν άδικίαν τήν όποιαν σās έκαμα. Νομίζω ότι αύτός ό άνθρωπος δέν έχει τίποτε ανθρωπινον. Ηξευρεν ότι ήμην πτωχός, άλλ' ότι δέν είχα τó ήθικόν θάρρος νά άντικρύσω κατὰ πρόσωπον τó ειδεχθές φάσμα της πείνας.

Άνεκάλυψεν ότι ήδύνατο νά με άγοράσῃ ως άλλους άθλίους. Επλήρωσε χωρίς νά δυσανασχετήσῃ, συνέτριψεν ὄλους τούς ένδοιασμούς μου ύπό τó βάρος του χρυσοϋ! . . . Μαντεύετε τά λοιπά.

— Άλλά τί του έκαμεν ό Βάλτερ διά νά ζητήσῃ τόν θάνατόν του;

— Τό κτύπημα τῷ όποιον τόν κατέβαλε δέν ήτο προσδιωρισμένον δι' αύτόν.

— Διά ποίον ήτο λοιπόν;

— Δι' ύμās . . . Με έπεφόρτισε κατ' αρχάς νά υποκλέπτω ὄλην τήν άλληλογραφίαν σας, άλλ' εύρεν αναμφιβόλως ότι διά του μέσου τούτου δέν έφθανε ταχέως εις τόν σκοπόν του. Ιδού αι έπιστολαί αι άποσταλείσαι πρós ύμās άφότου είσοθε εις Ρώμην.

Εις αύτās τās λέξεις έσυρεν έν δέμα εκ του ύποβράματος του ένδύματός του.

— Μη τās αναγινώσκετε άκόμη, προσέθηκε βλέπων ότι ό Έρρίκος ήτοιμάζετο νά σχίσῃ τó περιβάλλημα. Φοβοϋμαι

μήπως αφού αναγνώσετε τὰ γραφόμενα ἀνακαλέσετε τὴν συγχώρησίν σας . . . Ἦ! μὴ μὲ καταρᾶσθε.

Καταβαλὼν βίαιον ἀγῶνα ὁ νέος ἀνέστειλε τὴν περιέργειάν του καὶ ἔθεσε τὸ δέμα εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! . . . Μέλ- λετε μετ' ὀλίγον νὰ ἐπανεέλθετε εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον! Θὰ ἐκδικηθῶ τὰς ὕβρεις μου καὶ τὸ αἷμα τοῦ Βάλτερ . . . Διατὶ δὲν εἶμαι ἤδη ἐπὶ παρουσία τοῦ δολοφόνου! . . . διότι ὑμεῖς εἰσθε μόνον τὸ ὄργανόν του. Χαίρετε! δὲν θὰ ἰδωθῶμεν πλέον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ζητήσατε συγγνώμην ἀπὸ τὸν ὑπέρτατον κριτὴν ἐνώπιον τοῦ ὁποίου θὰ ἐμφανισθῆτε μετ' ὀλίγον.

— Καλῶς εἶπατε· δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν πλέον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ἐκτὸς ἐὰν διέλθετε αὐριον τὴν μεσημβρίαν ἀπὸ τὴν Πύλνν τοῦ Λαοῦ.

Ὁ Ἑρρίκος ἐφρικίασεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἔξετελοῦντο αἱ θανατικαὶ καταδίκαι.

— Τόσον γρήγορα! ἀνέκραξε.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ φυλακισμένος μετ' ἀδιαφορίας. Ὁ βραχίλιον τῆς ῥωμαϊκῆς δικαιοσύνης θὰ κτυπήσῃ ταχέως τὴν φορὰν ταύτην, καὶ τόσον καλλίτερον! . . . Κανείς δὲν θὰ μὲ λυπηθῆ, ἐκτὸς ἐνὸς παιδίου τὸ ὁποῖον ἴσως θὰ ἀπορήσῃ διατὶ ὁ πατὴρ του τὸ ἀφῆκε τοιοῦτοτρόπως ἐγκαταλελειμμένον.

— Ἐνὸς παιδίου;

— Ναί.

— Καὶ χωρὶς συγγενεῖς.

— Δὲν ἔχει ἄλλον κανένα ἀπὸ ἐμέ.

— Θὰ τὸ ἔχω ὡς υἱόν μου! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων μετὰ μικρὰν παῦσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γενναϊότης τῆς φύσεώς του ἐπάλασε κατὰ τῆς φρίκης τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνεε τὸ ἐγκλημα τοῦ πατρός. Ποῦ θὰ τὸ εὔρω;

Ὁ δυστυχὴς τῷ ἔτεινε χαρτίον εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο ἡ διεύθυνσις.

— Ἔστὲ βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸ λησμονήσω.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογήσῃ διὰ τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην. Αὐτὸ τὸ παιδίον εἶναι ὁ τελευταῖος δεσμός ὁ συνδέων τὴν καρδίαν μου μετὰ τῆς γῆς.

Ὁ Ἑρρίκος ἀφῆκε τὸ κελλίον τοῦ φιλακισμένου καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο νὰ κλεισθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας τῷ ἐνεχείρισεν ὁ πράκτωρ τοῦ Μίραν-Ἀφαξ. Δὲν παρέλειψεν οὔτε μίαν γραμμὴν· δὲν ἐξέφυγε τῶν χειλέων του οὔτε κραυγὴ οὔτε στεναγμός· ἦτο τεθωρακισμένος κατὰ πάσης συγκινήσεως.

Ἡ ἀσυνήθης ὠχρότης ἥτις ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, καὶ τὸ σπασμωδικὸν ῥίγος τῶν χειλέων του ὅταν ἐφθασεν εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς δολοφονίας τοῦ εὐεργέτου του, ὑπῆρξαν τὰ μόνον σημεῖα τῆς λύπης, τῆς ἀποστροφῆς καὶ τῆς φρίκης ἥτις ἐπλήρου τὴν ψυχὴν του. Ἡ ὑπερφυσικὴ ἐκείνη ἀταραξία ἦτο τρομερὰ, ὡς ἡ σιωπὴ ἥτις προηγείται τῆς πτώσεως τοῦ κεραυνοῦ ἢ τῆς ἐκρήξεως τῶν πυρῶν τῶν ἐπὶ πολὺ κρατουμένων εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ ἡφαιστίου.

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἤμην ἐκεῖ! ἐψιθύρισε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του, καὶ ἐγὼ δὲν ἤμην ἐκεῖ!

Εἰς τὴν θλίψιν τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξέ- νει ὁ θάνατος τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ, προσετί- θετο ἡ σκέψις ὅτι ἡ Ἑλλεν ἔμενεν ἐκτε- θειμένη εἰς τὰς μηχανορραφίας τοῦ ἀντι- ζήλου του, τὸν ὁποῖον ἡ καρδία του ὑπε- δείκνυεν ὡς αὐτουργὸν τοῦ ἐγκλήματος. Ποῖα θὰ ἦσαν τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀν- θανεν ὄλας τὰς δοκιμασίας διὰ τῶν ὁ- ποίαν διήλθεν ἡ Ἑλλεν, τὴν προδοσίαν τοῦ συνταγματάρχου Μομβράϋ, τὰς κα- ταδιώξεις τοῦ Μίραν; Βεβαίως θὰ παρε- φρόνει.

Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Ἑλλεν δὲν περιεῖχον οὐδεμίαν ἐπίπληξιν οὔτε ἀμφιβολίαν. Ἐνό- μιζε τὸν Ἑρρίκον ἀσθενῆ ἢ ἀποθανόντα μᾶλλον ἢ νὰ τὸν ὑποθέσῃ ἀπιστον καὶ ἀσταθῆ.

— Ἑλλεν! ἀγαπητὴ Ἑλλεν! εἶπε φι- λῶν τὴν ὑπογραφὴν τῆς μετὰ ζωνῆς συγκινήσεως, θὰ σὲ ἀποσπάσω ἀπὸ τοὺς δυνυχας τοῦ δαίμονος ὅστις θέλει νὰ κα- ταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν μας. Ὁ ἄθλιος! διατὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐξαφανίσω τὴν ἀπό- στασιν ἥτις μᾶς χωρίζει! Ποτὲ μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης, δὲν εἶχα γνωρίσει τὸ μίσος· αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὅτι

εἰς τὴν πρώτην συνέντευξίν μας ἡ πάλιν θὰ ἦναι θανάσιμος.

Σπανίως νέος ἀνὴρ εὐρέθη εἰς τοσοῦτον ἀμήχανον θέσιν. Πρὸ τινων ὠρῶν, ὁ βίος τῷ ἐφαίνετο πλήρης αἰσίου μέλλοντος· τῶρα τὰ πάντα ἦσαν ζοφερά καὶ πλήρη νεφῶν. Ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ καὶ ὁ υἱὸς του (διότι δὲν ἀμφίβαλλεν ὅτι ὁ Βάλτερ ἦτο υἱὸς του) ἀνάνδρως ἐδολο- φονήθησαν. Εἰς δὲ τὴν λέδην Μομβράϋ πῶς νὰ ἀναγγεῖλῃ τὰς ἀπαισίας ἐκεῖνας εἰδήσεις; πῶς νὰ καταστρέψῃ τὴν ἐλπίδα τὴν ὁποίαν εἶχε νὰ ἐνωθῆ μὲ τὸν ἐραστὴν τῆς νεότητός της καὶ μὲ τὸν υἱὸν τὸν ὁ- ποῖον τοσοῦτον ἐνθέρμως ἐπόθει νὰ σφίξῃ ἐπὶ τῆς καρδίας της; Ἡ προσβολὴ ἦτο τοσοῦτω μᾶλλον σκληρὰ ὅσῳ προσέβαλλε καθ' ἣν στιγμὴν τῇ προσεμεῖδία τέλος τὸ μέλλον. Μὴ τολμῶν νὰ τῇ ἀνακοινώσῃ διὰ ζώσης τὰ συμβάντα ἐκεῖνα, τῇ ἐγρα- ψεν ἐπιστολὴν ἥτις ἔμελλε νὰ τῇ ἐγγει- ρισθῆ μόνον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του καὶ εἰς τὴν ὁποίαν, μεταξὺ ἄλλων, τῇ ἔλεγεν ὅτι ἡ δολοφονία τοῦ φίλου του τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἔμελλε νὰ προετοιμάσῃ τὰ πάντα διὰ τὴν ἀφίξίν της.

Τὴν ἐπιούσαν περὶ τὰ χαράγματα, ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων ἀπεχαιρέτισε τὴν αἰωνίαν Πόλιν. Τέσσαρες ταχεῖς ἵπποι τὸν ἔσυρον κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἀππιανῆς. Ἀπε- φάσισε νὰ ὁδοιπορῇ νυχθημερὸν καὶ νὰ μὴ λάβῃ οὔτε στιγμὴν ἡσυχίας πρὶν πα- τήσῃ ἐπὶ τοῦ γενεθλίου ἐδάφους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ὅταν ἡ Ἑλλεν ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς λει- ποθυμίας ἣν ὑπέστη ἕνεκα τοῦ τρόμου καὶ τῆς συγκινήσεως τῆς φυγῆς της, εὐ- ρέθη κεκλιμένη ἐπὶ κλίνης εἰς δωμάτιον ἀπλῶς ἀλλὰ πρεπόντως συνεσκευασμένον καὶ εἶδε πλησίον τῆς γραΐαν γυναῖκα τῆς ὁποίας τὸ σεβάσιμον ἐξωτερικὸν ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνην.

— Εἰσθε ἐν ἀσφαλείᾳ, φιλτάτη δεσποινίς, ὄλωσ διόλου ἐν ἀσφαλείᾳ, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα. Εἰσθε ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κυρίου μου.

Εἰς τὴν λέξιν κυρίου, ἡ ὄρφανὴ ἐρρί- γησε, διότι αἱ φέβοι της τῇ παρίστων

τὸν Μίραν-Ἀφαξ ἢ τὸν συνταγματάρχον.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριός σου;

— Δὲν ἠξέρω, ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆτε διὰ τοῦτο! Ἠξέρω ὅτι εἶναι καλός, μο- λονότι ἡ διαγωγὴ του δύναται νὰ σὰς φανῆ παράδοξος· ἦτο πολὺ ἀνῆσυχος ἐξ αἰτίας σας.

— Πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ! ἀνέκραξεν ἡ νέα κόρη· πρέπει νὰ μάθῃ ἐκ τοῦ στό- ματός μου πᾶν ὅ,τι φοβοῦμαι καὶ ἐλπίζω. . . Ἡ ἀβεβαιότης, προσέθηκε μετὰ θλίψεως, ἡ ἀβεβαιότης μὲ φονεῖει.

Πρὶν ἡ γραῖα λάβῃ καιρὸν νὰ ἀπο- κριθῆ, ἠκούσθησαν κτυπήματα εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

— Εἶναι ὁ κύριός μου, εἶπεν ἡ γραῖα· μὴ φοβῆσθε τίποτε. . . θὰ εὔρετε εἰς αὐτὸν ἓνα πατέρα.

Χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Ἑλλεν, ἐγένεν ἄφαντος εἰς τὸν δῆου- λον, καὶ μετὰ τινὰς λέξεις ψιθυρισθείσας ἐν τάχει, ἐπέστρεψεν ἀκολουθουμένη παρ' ἀνδρὸς πενήκοντα ἕως ἐξήκοντα ἐτῶν, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, φυσιογνωμίας σο- βαρᾶς ἀλλὰ καλοκαγάθου. Μὲ ὄλους τοὺς φόβους της, ἡ Ἑλλεν ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου· γε- νειᾶς λευκανθεῖσα ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ χρό- νου ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ἦτο ὁ γάν. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης, ὡς ὁ Κ. Ἐλβορθου, εἶχε παραμυνεύσει, καὶ εὐτυχῶς ἐφθασεν ἐγκαίρως διὰ νὰ σώσῃ τὴν νέαν κόρην.

— Τί ἔχω νὰ εὐλογῶ ἢ νὰ φοβοῦμαι; ἠρώτησεν ἡ ὄρφανὴ προσηλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἰκευτικόν.

— Φίλον, ἀπεκρίθη ὁ ἐξωμότης μετὰ γλυκύτητος· φίλον ὅστις ἀπέδειξε τὰς καλὰς διαθέσεις του συντρέβων τὰ δεσμὰ τὰ ὁποῖα τὸν συνέδεον μὲ τὸν καταδιώ- κτην σας. Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, προσέθη- κε λαμβάνων τὴν χεῖρά της· εἰσθε ἐν ἀσφαλείᾳ. Δὲν θὰ ἀφήσω εἰς τοὺς ἐχθρούς του οὔτε τὸ ἐλάχιστον τῶν πλάσμάτων τοῦ Θεοῦ τὸ ὁποῖον ἠθελε ζητήσῃ κατα- φύγιον ὑπὸ τὴν στέγην μου, πολὺ μᾶλλον θὰ προστατεύσω γυναῖκα, τέκνον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ὁποίαν πᾶς ἄνθρωπος ὀ- φείλει νὰ ὑπερασπίζεται.

— Εἰσθε λοιπὸν ὁ γενναῖος καὶ ἄγνω- στος φίλος περὶ τοῦ ὁποίου μὲ ὠμίλησεν ὁ ἰατρός.

Ὁ ἐξωμότης ἐμειδίασεν.

Ἡ Ἑλλεν ἠρώτησεν ἀκολουθῶς περὶ τῶν φίλων της, περὶ τῆς Σωσάννης καὶ τοῦ Ζόε, οἵτινες τοσοῦτους κινδύνους διέτρεξαν διὰ νὰ τὴν σώσωσιν. Ὁ μυστηριώδης προστάτης της ἀπεκρίθη ὅτι εἶχε πολλὰ διδόμενα νὰ πιστεύῃ ὅτι ἦσαν ἐν ἀσφαλείᾳ.

— Αὔριον τὴν πρωΐαν, θὰ μεταβῶ νὰ ζητήσω εἰδήσεις περὶ αὐτῶν. Θὰ τοὺς ἐπανεύρω ἀναμφιβόλως εἰς Λονδίνον, ὅπου ὁ Κ. Ἐλβορθο θὰ γνωρίζῃ περὶ αὐτῶν.

Τὸ ὄνομα τοῦ φίλου τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ ὑπῆρξε διὰ τὴν Ἑλλεν νέα ἀπόδειξις τῆς εἰλικρινείας τοῦ χάν, καὶ ὅταν οὗτος ἀπεσύρθη, τῇ ἐφάνη ὅτι ἀπῆλθε φίλος.

— Νομίζω ὅτι ἤκουσα τὴν φωνὴν του καὶ ἄλλοτε, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἐπανέρχεται εἰς τὴν μνήμην μου ὡς ὄνειρον παιδικόν ἢ ὡς ἄσμα πρὸ πολλοῦ λησμονηθέν. Ποῦ τὴν ἤκουσα; Εἰς τὰς Ἰνδίας;... Ναι, ναι, εἰς τὰς Ἰνδίας.

Μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη, καὶ εἶδεν ὄνειρα εὐάρεστα.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ Ζόε καὶ ἡ Σωσάννα ἦσαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κ. Ἐλβορθο, ὅπου ἐθρῆνον τὸ δυστύχημα τῆς προτεράιας, ὅταν ἄγνωστος τις εἰσῆλθεν.

Ἦτο ὁ χάν.

— Εἰσθε εἰς τὸ Μορτλάκ χθὲς τὸ ἐσπέρας; ἤρχισε λέγων.

— Ναι, ἤμην εἰς τὸ Μορτλάκ, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Ἐλβορθο.

— Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν μαζῆσας;

— Ναι.

— Τὰ ἤξεύρει ὄλα! ἀνέκραξεν ὁ Ζόε ἐλαφρῶς μειδιῶν, διότι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ χάν τῷ ἐδίδεν ἀορίστους ἐλπίδας. Καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ τοῦ τὰ εἰπῆτε ὄλα, κύριε συμβολαιογράφε.

— Ἐπεχειρήσατε, προσέθηκεν ὁ ἐξωμότης, νὰ ἀποσπάσετε τὴν μὲς Δεβέρ ἀπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ θείου της, τοῦ μόνου νομίμου προστάτου της. ἤξεύρετε τὰς συνεπείας τοιαύτης πράξεως;

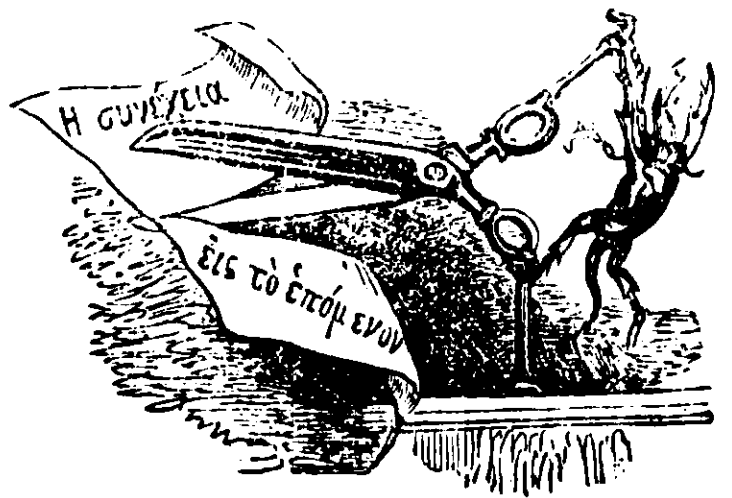
— Ὁ συνταγματάρχης κατεχράσθη μὲ τρόπον ἐπονείδιστον τῶν δικαιωμάτων του, καὶ ἡ συνείδησίς μου εἶναι ἥσυχος.

— Ἔστω. ἤξεύρω τὰ βάσανα τὰ ὅποια ὑπέστη ἡ μὲς Δεβέρ καὶ τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διέφυγε.

— Διέφυγε! ἀνέκραξεν ὁ Ζόε ἐγειρόμενος καὶ δράττων τὴν χεῖρα τοῦ χάν· εἶπετε ὅτι διέφυγεν; ἐπαναλάβετε αὐτὴν τὴν λέξιν καὶ θὰ σᾶς λατρεύσω γονυπετής.

— Διέφυγεν, ἐπανέλαβεν ὁ χάν.

Ἡ χαρὰ τοῦ Ζόε τησοῦτον θορυβώδης καὶ ἄτακτος ὑπῆρξεν, ὥστε παρῆλθον πολλαὶ στιγμαὶ πρὶν δυνηθῶσι νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν συνδιάλεξιν. Ἐν τῇ παραφορᾷ του, ἐνηγκαλίσθη τὴν Σωσάνναν, ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της ἐρωτῶν αὐτὴν διατί κλαίει, καὶ εἶπεν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ἠδύνατο νὰ ἰδῇ ἀνευθριάστως τὸν κύριον Ἐρρίκον.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Νέος τις δειλὸς Θέλων νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς κυρίαν πλησίον του καθημένην, ἐξέλεξεν ἐπίτηδες τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔντομόν τι περιεπάτει εἰς τὴν ράχιν της.—Κυρία, εἶπε, σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι ζῶν τι εἶναι ὀπισθέν σας.—'Α! Θεέ μου! εἶπεν ἡ κυρία τρομάξασα, δὲν ἤξευρα ὅτι εἰσθε ὀπισθέν μου!

Φιλόγελός τις ἔλεγεν ἐσχάτως εἰς κυρίαν:— Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει διάβολος, διότι ποτὲ δὲν τὸν εἶδα.— Ἐὰν παραδεχθῶμεν ὡς κανόνα αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγετε, τότε πῶς νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἔχετε πνεῦμα; ἀπεκρίθη ἡ κυρία.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Κρόμβελ, ἐγένετο ψήφισμα ἀπαγορευθῆναι τὸ βράσιμον τοῦ ζύθου ἐν ἡμέρᾳ σαββάτου. Ἐφοβοῦντο μήπως δουλεύσῃ τὴν κυριακὴν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ὁ Β' τόμος τῆς Σαρνὺ ἐξεδόθη καὶ τιμᾶται δραχ. 7.50.

Εἰδοποιούμεν τοὺς ΚΚ. Συνδρομητὰς ὅτι παύει πλέον ἡ διανομὴ καὶ ἀποστολὴ εἰς φυλλάδια, πληρωνόμενα μετὰ τὴν διανομὴν καὶ συχνάκις μὴ πληρωνόμενα παντάπασιν.

Οἱ προπληρώσοντες δρ. 10 θὰ λάβωσι τοὺς δύο ἐκδοθησομένους τόμους τιμωμένου; δρ. 15.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ. Ἡ ἐκτύπωσις τοῦ ωραίου τούτου μυθιστορήματος ἐπισπεύδεται. Καὶ τούτου ἐπίσης δὲν γίνεται διανομὴ κατὰ φυλλάδια, ἀλλὰ παρακαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ νὰ μᾶς πέμψωσι δραχ. 10 διὰ τὸ ὅλον βιβλίον.

Οἱ προμηθεύοντες ὃ συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπολεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἂν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῆ αἰτήσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »

Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι γρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ στέλλωνται ἐπὶ συστάσει.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Ὀκτωβρίου καὶ λήγουσι τὴν 30 Σεπτεμβρίου.

Τὰ δύο προηγούμενα ἔτη τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλοῦνται ἀντὶ δραχμῶν 6 ἕκαστον.